

Chương 13

Bôi Thuốc Vì Nàng

Ban đầu lúc hấn rời khỏi Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ quỳ trên đất khô sỏi cầu khẩn, khóc không thành tiếng, hấn thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng không có chút xúc động nào.

Nhưng hôm nay, vì sao chỉ vì thấy Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình dựa chung một chỗ, chỉ vì Tô Hồng Tụ đưa tay kéo cánh tay Sở Dật Đình, hấn lại cảm thấy ngực buồn bực, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn?

Tròng mắt Vệ Thập Nhị co rúc lại, trong tròng mắt đen hiện ra tối tăm mờ mịt, nhìn Sở Dật Đình và Tô Hồng Tụ không chớp mắt.

“Thật đáng tiếc, còn thiếu một chút xíu như vậy.”

Chân mày thanh tú của Tô Hồng Tụ khẽ vắn, vẻ mặt tiếc hận, không nhận được lắm bả nói nhỏ.

Nghe vậy, Sở Dật Đình kinh ngạc, nhanh chóng xoay người lại nhìn Tô Hồng Tụ.

Dưới ánh nến nhàn nhạt, tròng mắt màu ngọc lưu ly của Sở Dật Đình lóng lánh như ánh sao rơi lấp lán, cặp mắt kia đen như nửa đêm, thâm thúy tĩnh mịch, lại như gây sự người, giống như tìm tòi nghiên cứu gì đó, lộ ra mũi nhọn nhìn chăm chăm vào Tô Hồng Tụ.

“Ngươi... Không phải ngươi với hấn... Tô Hồng Tụ, ngươi nói thật? Ngươi thật sự cảm thấy Vệ Thập Nhị không chết, rất đáng tiếc?”

Lúc nói câu này, tròng mắt đen sắc bén như đao vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Tô Hồng Tụ, giống như chỉ sợ nhìn nhầm từng biến hóa thật nhỏ trên mặt nàng.

“Sao không đáng tiếc? Ta vốn cho rằng ngươi có thể một đao đâm chết hấn! Ai biết ngươi... Hừ, xem ra chỉ có công phu của ngươi tương đối lợi hại thôi, trên thực tế trông khá mà không dùng được!”

Tô Hồng Tụ không chút do dự nói, đồng thời còn không quên xì mũi coi thường Sở Dật Đình, chê cười.

Sở Dật Đình vốn nên tức giận, hấn không thể một đao đâm dứt Vệ Thập Nhị, thật ra thì phải trách Tô Hồng Tụ. Tỷ thí giữa cao tử, sai một ly, đi một ngàn dặm, Tô Hồng Tụ nói rõ với Vệ Thập Nhị muốn cắt thịt của hấn, Vệ Thập Nhị sớm có phòng bị, muốn lấy tính mạng hấn, sao dễ dàng như vậy?

Cũng không biết vì sao, Sở Dật Đình không tức giận.

Chẳng những hấn không tức giận, ngược lại còn tỉ mỉ quan sát kỹ thái độ của Tô Hồng Tụ, xác định nàng không nói láo, nhất là sau khi xác nhận trong tròng mắt lạnh lẽo của nàng không có chút lưu luyến Vệ Thập Nhị, vốn trong lòng buồn bực đau đớn lập tức giảm bớt không ít.

Nhìn dáng vẻ của nàng, giống như nàng không phải...

Thì ra hấn đoán sai, thì ra Tô Hồng Tụ không thích Vệ Thập Nhị.

Nghĩ như vậy, tâm tình Sở Dật Đình đột nhiên tốt khác thường, ngay cả chính hấn cũng không phát giác, khoe môi hấn bất tri bất giác mà nhếch lên thoáng cười.

Nụ cười này hòa tan lạnh lẽo và rét buốt trên mặt hấn, giống như băng tuyết bắt đầu tan trên mặt hồ tạo thành từng vòng sóng chói mắt, lấm tấm, ánh sáng nhu hòa bốn phía.

“Đúng rồi, ta tìm một chút... Cái này, cho ngươi.”

Sở Dật Đình giống như nhớ ra gì đó, đột nhiên cúi đầu, đôi tay lục lọi trên người một lúc, tìm ra một bình nhỏ màu trắng sữa, đưa bình cho Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ nhíu mày, tỏ vẻ không hiểu nhìn Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình chỉ chỉ lên cánh tay phải của Tô Hồng Tụ: “Đây là ngọc cơ cao, cho ngươi bôi lên vết thương trên cánh tay, một ngày bôi ba lượt, lâu nhất ba tháng, vết thương có thể hoàn toàn tốt lên nhiều.”

Nghe Sở Dật Đình nói vậy, Tô Hồng Tụ kinh ngạc, trong lòng không khỏi xẹt qua vẻ kinh ngạc.

Hình như Sở Dật Đình biết nàng không phải người mà?

Nếu nàng không phải người, vết thương đương nhiên không cần xúc thuốc, dùng chút pháp thuật là có thể tự chữa.

Sở Dật Đình này, chẳng lẽ đầu óc bị hư, trí nhớ có vấn đề, biết rõ nàng là yêu, còn đưa thuốc dùng cho người cho nàng.

Thuốc dùng được trên người nhưng trên người yêu không có chỗ dùng.

Tô Hồng Tụ vốn định nói không cần, nhưng Vệ Thập Nhị lại đứng bên cạnh nàng, hơn nữa ánh mắt Vệ Thập Nhị nhìn nàng rất cổ quái. Tô Hồng Tụ không muốn để cho Vệ Thập Nhị thấy nàng và Sở Dật Đình tranh chấp, nên không lên tiếng.

Sở Dật Đình đưa bình thuốc cho Tô Hồng Tụ, thấy Tô Hồng Tụ chỉ đứng, bất động, càng không hề có chút ý tứ nào xử lý vết thương của mình, Sở Dật Đình nhíu mày, không nói hai lời tiến lên phía trước túm lấy cánh tay Tô Hồng Tụ.

Sắc mặt Vệ Thập Nhị nhanh chóng trầm xuống, trông mắt đen thâm thúy nhanh chóng lướt qua ánh phiến muộn.

Sở Dật Đình vén ống tay áo của Tô Hồng Tụ lên, đổ chút thuốc cao ra tay, mở lòng bàn tay vẽ loạn thuốc cao lên cánh tay phải bị thương của Tô Hồng Tụ.

Nhắc tới cũng kỳ, Tô Hồng Tụ vốn sẽ không có cảm giác, bởi vì đây vốn không phải thân thể của nàng, nàng chỉ là một linh thể ở nhờ trong thân thể này. Nung, có lẽ đúng như Sở Dật Đình từng nói, hẳn cho nàng thánh dược trị thương, lúc Sở Dật Đình vẽ loạn thuốc cao trên cánh tay nàng, Tô Hồng Tụ thật sự có cảm giác mát mẻ vừa lòng.

Thuốc này thoát nhìn thật sự có thể thay nàng chữa trị thân thể đã chết đi của Tô Hồng Tụ, như vậy cũng tốt, có thể tiết kiệm không ít linh lực cho nàng.

Tô Hồng Tụ đứng bất động, mặc cho bàn tay xương cốt rõ ràng của Sở Dật Đình lướt trên thân thể mềm mại trắng như tuyết của mình, bàn tay màu lúa mạch nhẹ nhàng ma sát với da thịt trắng nõn, vô cùng thân mật, nhìn như hôn xúng đôi một thể.

Sắc mặt Vệ Thập Nhị hết sức khó coi, chính hắn cũng không chú ý đến, thấy Sở Dật Đình kéo ống tay áo của Tô Hồng Tụ, thấy bàn tay màu lúa mạch của Sở Dật Đình không chút kiêng kỵ vuốt ve trên thân thể mềm mại trắng như tuyết của Tô Hồng Tụ, sau lưng hắn căng chặt, trong mắt bắn ra ánh sáng có thể giết người, giống như cố nén cái gì, đôi tay ở bên người nắm chặt thành quyền.

Tô Hồng Tụ ý thức được.

Đây cũng là lý do, rõ ràng nàng không muốn Sở Dật Đình chạm vào nàng, nhưng vẫn theo động tác của Sở Dật Đình vươn cánh tay ra, cũng không phản kháng.

Vệ Thập Nhị càng không được tự nhiên, Tô Hồng Tụ càng sung sướng, thật ra cũng không phải là tình cảm của nàng, mà tình cảm lưu lại trong thân thể này, nhưng Tô Hồng Tụ vốn không hề có chút cảm tình nào với Vệ Thập Nhị, Vệ Thập Nhị khó chịu hay cao hứng, hoàn toàn không có chút liên quan nào với nàng.

Sở Dật Đình có thể cảm thấy thân thể Tô Hồng Tụ căng thẳng, hình như bởi vì hắn đến gần nên nàng rất không tự nhiên, nhưng không biết vì sao, nàng không tránh hắn.